

det Sted, hvortil han afleveres. Efter at Afleveringen til Fattigvæsenet har fundet Sted, forholdes jaavel med sidstnævnte Udgift som med Omkostningerne ved hans Underhold og videre Hjemsendelse overensstemmende med de herom gældende almindelige Regler.

Naar en Person er bleven straffet for Betleri eller Løsgænger i uden at være idømt Straf af offentlig Arbejde, hjemsendes han af Politiet efter udstaaet Straf til den Kommune, i hvilken han eller hans Forsørger havde fast Ophold, den Gang Straffen idømtes; kan intet saadant fast Opholdssted udfindes, eller maa dette antages at være opgivet i Straffetiden, bliver han at hjemsende til Forsørgelseskommunen, jaafremt denne under Sagens Drift er udfunden, men i modsat Fald at aflevere til Straffestedets Fattigvæsen for derefter af dette at foranstaltes hjemsendt, naar Forsørgelseskommunen er udfunden og dennes Forsørgelsespligt er anerkendt. Udgifterne ved den af Politiet saaledes iværksatte Hjemsendelse eller Aflevering, derunder indbefattet Udgifterne til paagældendes Beklædning og Forplejning, indtil Hjemsendelsen eller Afleveringen til vedkommende Fattigvæsen har fundet Sted, blive at udrede af den Kommune, der ifølge Bestemmelsen i foranstaaende Punktum er pligtig at modtage ham, dog, jaafremt en anden Kommune er hans Forsørgelseskommune, mod Regres til denne; kan Forsørgelseskommunen ikke udfindes, forholdes der med de ovennævnte Udgifter paa den i § 55 sidste Punktum foreskrevne Maade. — Med Hensyn til de Omkostninger, der, efterat Afleveringen til Fattigvæsenet har fundet Sted, medgaa til paagældendes videre Underhold og Hjemsendelse, komme de almindelige herom gældende Regler til Anvendelse.

Personer, der for andre Forbrydelser og uden i Forbindelse dermed at være straffede for Løsgænger eller Betleri ere ansete med mindre Straf end offentlig Arbejde, blive, naar de efter endt Straf erklære sig for trængende, at aflevere til Fattigvæsenet paa det Sted, hvor Straffen er udstaaet.

§ 57.

Naar en Person, som rejser for at søge Arbejde i sin Profession eller i øvrigt rejser om for at søge Arbejde eller Fortjeneste og som Følge deraf ifølge Bestemmelserne i Frd. af 10de December 1828 skal være forsynede med Vandrebog eller Rejsepas blive at hjemsende i Genhold til de i bemeldte Forordning indeholdte Bestemmelser, sfer dette enten ved, at han af Politiet hjemskrives, eller ved, at han af Politiet afgives

til Fattigvæsenet til Hjemsendelse efter de almindelige Regler om trængendes Hjemsendelse. Hjemskrivning, der kun bør vælges, naar der er Grund til at antage, at den ikke vil lede til Misbrug, sfer derved, at han af vedkommende Politimester ved Paategning i Vandrebogen eller Pasjet eller ved Medgivelse af et Tvangspas henvises til den Kommune, som efter de foreliggende Oplysninger, derunder den paagældendes Forklaring, maa anses som hans Forsørgelsessted, saaledes at der ikke gives ham nogen Ledjager, og at der af Politimestrene i de Købstæder, som han har at vandre igennem, udbetales ham Tærepenge med et vist Beløb, hvis Størrelse fastsættes af Indenrigsministeren, for hver Mil indtil den Købstad, der efter den ham foreskrevne Rejseplan ligger nærmest, samt at han, jaafremt han afviger fra den Vej, det i Vandrebogen eller Pasjet er paalagt ham at følge, isalder Straf af 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Viser det sig under Vejs, at denne Hjemsendelsesmaade giver Anledning til Misbrug, har Politiet at afgive den paagældende til Fattigvæsenet til Hjemsendelse under Ophyn, i hvilket Tilfælde da den Kommune, hvori Hjemsendelsesmaaden forandres, bliver at anfse som den affsendende Kommune. Tærepengene til hjemviste Personer udredes forskudsvis af hvert Steds Politikasse og erstattes samme efter aarlig Opgørelse for Landets vedkommende af Amtsrepartitionssonden og for Købstædernes af Kommunekassen. Udgifterne til hjemvistes Oversendelse over Væltene eller fra en Købstad her i Landet til Udlandet blive at erstatte vedkommende Købstads Politikasse, af hvilken de forskudsvis udredes, fra den Kommune, hvorfra Hjemvisningen er sfer, og blive derefter endelig at bære paa den i § 55 i Slutningen foreskrevne Maade. Med Hensyn til de Personer, som i Genhold til Lov om Tilshnet med fremmede og rejvende af 15de Maj 1875 blive at udvise af Landet, har det sit Forblivende ved de i denne Lovs §§ 16 og 17 indeholdte Forfrister.

§ 58.

Bestyrelsen for en Kommune, i hvilken en Person er forsørgelsesberettiget, er pligtig til paa dennes Begæring til Brug i Udlandet at meddele ham Vidnesbyrd herom, saa vel som om, at han med Familie og i Tilfælde af hans Død hans Enke og umyndige Børn ville blive modtagne til Forsørgelse i Kommunen, saa længe de ikke ere blevne Statsborgere i en fremmed Stat eller i Udlandet have bundet Forsørgelsesret efter dennes Love.